

Kitab Daniel - Nomer Sèket Pitu

Mbabar Rahasia-Rahasia Kenabian ing Kitab Wahyu: Lelakon Lumantar Wewarah-Wewarah Bab Pungkasaning Jaman

Jeff Pippenger

2024-01-21

Kabeh para nabi ngandika bab wekasaning jagad, lan kabeh wangsit padha ketemu lan mungkasi ana ing kitab Wahyu. Ing kitab Wahyu, garis sing padha diterusake kaya ing kitab Daniel, awit kaloroné iku kitab sing padha. Kabeh prinsip kenabian iki wis kacathet kanthi temtu ana ing artikel-artikel sadurungé. Ing kitab Wahyu, kita diparingi pawartos yèn pas sadurungé mangsaning sih-rahmat katutup ana sawijining wangsit sing wis kaségel kang banjur kabukak. Artikel-artikel iki wis ngaturaké unsur-unsur kenabian sing ana gandhèng-cènèngé karo pekabaran ing kitab Wahyu kang saiki lagi kabukak. Pekabaran iku dudu sawijining bebener kenabian tunggal, lan saben unsur saka pekabaran kang lagi kabukak iku klebu ing golongan Wahyuné Gusti Yesus Kristus.

Pesen punika kapacak tanpa segel pas sadèrèngipun panutupaning wektu kasempatan, nalika “wektunipun sampun caket.” Kitab Daniel lan Wahyu, sesarengan kaliyan komentar saking tulisan-tulisan Roh Ramalan, ngandharaken kanthi cetha sanget ngenani proses ingkang gegandhèngan kaliyan pambukaning segel satunggaling pesen nabi. Singa saking taler Yéhuda punika ingkang nindakaken pambukaning segel punika, lan nalika Panjenenganipun nindakaken mekaten, Panjenenganipun migunakaken cara ingkang tumata kanggé nampilaken pesen punika. Panjenenganipun nampi pesen punika saking Sang Rama, ingkang dipunlambangaken nyekel Kitab Suci kados ingkang kasegel kanthi pitu segel. Singa saking taler Yéhuda, ingkang ugi punika oyotipun Dawud lan Cempé ingkang sampun kapatèni, njupuk kitab punika saking Sang Rama lan nyopot segel-segelipun.

Sawisé iku Gusti Yesus maringaké pesen mau marang Gabriel, kang bebarengan karo para malaékat liyané nyampekaké pesen iku marang sawijining nabi, sing nulis pesen mau lan ngirimaké marang pasamuwan-pasamuwan. Nalika wektuné kanggo mbukak segelé pesen kenabian iku wis cedhak, pambukané pesen kenabian mau ngasilaké sawijining proses pangujian telung tataran, kang nguji wong-wong ing sajroning pasamuwan-pasamuwan sing dadi para pamirsa kang dituju déning tulisané nabi iku; lan adhedhasar tanggapan pribadi saka para anggota pasamuwan mau, wong-wong iku netepaké apa dhèwèké kalebu ing salah siji saka rong golongan. Wong-wong sing nampani tambahing kawruh kang diasilaké déning pesen kang wis dibukak segelé iku diidentifikasi minangka “wong wicaksana,” déné wong-wong sing ora nampani iku diidentifikasi déning Daniel minangka “wong duraka,” lan déning Matius minangka “wong bodho”.

Kabèh faktor iki sing gegandhèngan karo kabukane rahasia pungkasan kenabian kabahas lan ditekanaké ana ing ayat sanga saka Wahyu pitulas, awit ayat iku nandhesaké sawijining unsur saka Wahyué Gusti Yesus Kristus kang bakal nguji rong golongan para panyembah. Iki

katindakaké kanthi netepaké yèn wong-wong “wicaksana” iku kang bakal mangertèni pesen kang ngetutaké panji pepéling saka ayat mau.

Lan iki pikiran kang nduwèni kawicaksanan. Pitu sirah iku pitu gunung, panggonané wong wadon iku lenggah. Lan ana pitu ratu: lima wis gugur, siji ana, lan sijiné durung teka; lan manawa dheweke teka, dheweke kudu tetep sawatara mangsa cendhak. Lan kéwan galak kang biyèn ana, lan saiki ora ana, iya dhèwèké iku kang kaping woluh, lan asalé saka pitu iku, lan tumuju marang karusakan. Wahyu 17:9–11.

“Pikiran kang nduwèni kawicaksanan,” yaiku pikirane para “wicaksana.” Para “wicaksana” mangertèni tambahing kawruh, lan tambahing kawruh kang kaandharaké sanalika sawisé panandha kenabian, kang nandhani sawijining bebener sing bakal dimangertèni déning para wicaksana lan ditampik déning wong-wong duraka, yaiku bebener kang gegandhengan karo karajan-karajan sajroning ramalan Kitab Suci kang kaatur ing ayat-ayat sabanjuré. Ayat-ayat mau makili pralambang pungkasan bab karajan-karajan sajroning ramalan Kitab Suci, lan apa kang kabukak segelé ing dina-dina pungkasan yaiku yèn wolung karajan iku uga wis dipralambangaké ing pralambang kapisan bab karajan-karajan sajroning ramalan Kitab Suci ing Daniel bab loro.

Wahyu bab kayekten njunjung panemu winates ngenani karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci sing dadi salah siji saka mustika-mustikané Miller, nanging padhangé sumunar sapuluh ping luwih cetha, awit ngemu kayekten luwih akèh tinimbang kang dimangertèni déning para Millerit saka titik winatesé ing sajarah, lan iku makili sawijining pasulayan, kaya kang diwakili déning angka “sepuluh,” lan déning suar pepéling saka pepéling pambuka, “ing kéné ana budi kang duwé kawicaksanan,” kang kanthi profètis ditafsiraké mangkéné: kayekten ing ngisor iki bakal nguji pasamuwan-pasamuwan sing dikirimi piwulang kang kabikak segelé sakdurungé rampungé mangsa sih-rahmat.

Ing Wahyu pitulas, Yohanes digawa menyang ara-ara samun sajrone sèwu rong atus suwidak taun pepetenging kapapaan. Panjenengané dipanggonaké ing pungkasaning mangsa iku, yaiku taun 1798, kang padha pas karo sajarah sing padha nalika panjenengané dipanggonaké ing Wahyu telulas.

Lan aku ngadeg ana ing wedhi segara, lan weruh ana kewan galak munggah saka ing segara, nduwèni pitung sirah lan sepuluh sungu, lan ing sungu-sunguné ana sepuluh makutha, lan ing sirah-sirahé ana jeneng pangêmohing Allah. Wahyu 13:1.

“Wedhi ing segara” nggambarake taun 1798, amarga iku nggambarake titik panyawang sajarah ing ngendi Yohanes diparingi pamedhar weruh babagan kapausan (kewan saka segara) ing wujud wektu kapungkur, lan Amerika Serikat (kewan saka bumi) kang lagi munggah, lan pungkasane bakal ngandika kaya naga nalika undhang-undhang Minggu kang enggal rawuh. Banjur kewan saka bumi meksa jagad supaya nampani “gambar kewan mau,” kang bakal ngandika lan ngleksanakake pranatan Minggu marang saindenging jagad.

“Nalika Kakapyan, sawisé direbut kekuwatané, kapeksa mandheg saka panganiaya, Yohanes nyumurupi sawijining kakuwatan anyar munggah kanggo nggemakaké swarané

naga, lan nerusaké pakaryan sing padha kejem lan ngujaraké pitenah. Kakuwatan iki, kang pungkasan kang bakal perang nglawan pasamuwan lan angger-anggeré Allah, digambaraké déning sawijining kéwan kanthi sungu kaya wedhus cilik. Kéwan-kéwan sadurungé wis munggah saka segara; nanging iki munggah saka bumi, nggambaraké tuwuhé kanthi tentrem saka bangsa kang dilambangaké—Amerika Sarékat.” Signs of the Times, 8 Fèbruari 1910.

Yokanan kagawa menyang titik pandhang sajarah sing padha kanggo nampani panyajèn pungkasan bab karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci ing pasal pitulas. Nalika ngadeg ana ing titik pandhang iku, karajan-karajan mau diprasthèkaké. Dhèwèké kawitan diwènèhi pawartos yèn kéwan iku nguwasani pasamuwan lan uga nagara, amarga wong wadon iku lenggah ana ing ndhuwuré ora mung pitung sirah, nanging uga pitung gunung. Lenggah sundel gedhé iku mènèhi pratandha yèn dhèwèké iku sing nunggang kéwan mau, lan sing nunggang kéwan iku yaiku sing nguwasani kéwan mau.

Lan wong wadon kang kokdeleng iku kutha gedhé iku, kang mrentah atas para raja ing bumi. Wahyu 17:18.

Tembung “mrentah” tegesé nyekel lan ngwasani. Wong sing nunggang ngwasani kéwan kuwi kanthi nyekel tali kekangé. Kapapaning paus ngwasani pitung sirah lan uga pitung gunung. Ing Daniel pasal loro, Daniel ngandhani Nebukadnésar yèn dhèwèké iku “sirah” emas. Ing Yésaya pasal pitu, “sirah” uga tegesé ratu, kutha krajan, utawa karajan.

Sebab sirahing Siria iku Damsyik, lan sirahing Damsyik iku Rezin; lan sajroning sawidak lima taun Efraim bakal diremuk, nganti ora dadi sawijining bangsa. Lan sirahing Efraim iku Samaria, lan sirahing Samaria iku putraning Remalya. Manawa kowe ora pracaya, temenan kowe ora bakal ditegakaké. Yesaya 7:7, 8.

Kepausan, yaiku wong wadon kang nunggangi kéwan galak, mrentah atas sakabèhé para ratu ing bumi. Para ratu iku digambarake minangka “sepuluh ratu,” yaiku kakuwatan naga ing dina-dina wekasan. Wong-wong iku para ratu kang dadi mitra laku jina karo sundel Tirus. “Sepuluh ratu” iku wis kapeksa nampa wewenangé kepausan, nanging ratu utama ing antarané sepuluh ratu mau yaiku Amerika Serikat. Mulané Amerika Serikat uga digambarake déning Akhab, ratu saka sepuluh karajan lor Israel. Angka “pitu” nglambangaké “kasampurnan,” lan nalika kepausan dipratelakaké minangka kang jumeneng nguwasani para ratu ing bumi, dheweke uga nguwasani sepuluh ratu mau lan lenggah ing ndhuwuré pitu sirah.

Inilah budi sing nduwèni kawicaksanaan, awit para wicaksana ing jaman pungkasan nggunakaké metodhe “line upon line,” lan padha mangertèni yèn saben pralambang pamaréntahan nagara kang dipréntah déning sundel iku nuduhaké kayektèn sing padha. Dheweke uga mrentah ing sadhuwuring pitu gunung, lan para Millerit nemtokaké yèn “gunung” ing wangsit Kitab Suci iku pralambang sawijining karajan, nanging padha uga nemtokaké yèn pralambang-pralambang iku nduwèni teges luwih saka siji.

Gunung-gunung uga minangka pralambang pasamuwan. “Gunung suci kang mulya” ing Kitab Suci nggambarake pasamuwaning Allah.

Pangandika kang dideleng déning Yésaya bin Amoz ngenani Yéhuda lan Yérusalèm. Lan ing dina-dina wekasan bakal kelakon, yèn gunung padalemané Pangéran bakal ditegakaké ing pucaking gunung-gunung, lan bakal kaluhurnakaké ngungkuli bukit-bukit; lan sakèhé bangsa bakal mili menyang kono. Lan akèh umat bakal padha lunga sarta matur: Ayo, padha mrenea, lan ayo padha munggah menyang gunungé Pangéran, menyang padalemané Allahé Yakub; lan Panjenengané bakal mulang kita bab dalan-dalané, lan kita bakal lumaku ana ing margi-margi-Nya: awit saka Sion bakal medal angger-anggering Torèt, lan pangandikané Pangéran saka Yérusalèm. Yésaya 2:1-3.

“Padalemaning Pangeran” iku grejane Panjenengane, lan iku sawijining “gunung.” Sundhal agung iku lenggah ana ing sadhuwure pitung gunung, mangkono mratelakake manawa dheweke mrentah nguwasani sakehing greja, kaya dene dheweke uga mrentah nguwasani sakehing para raja. Dheweke nduweni pangwasaning marang sakehing greja lan sakehing nagara ing saindenging jagad.

Wahyu sing diudharaké déning Yesaya, sing marani dhèwèké “bab Yéhuda lan Yérusalèm,” sing lagi waé kita petik, terus lumaku, lan isih kalebu perangan sing padha ing bab papat, lan miturut Yesaya iku yaiku “ing dina kang padha” nalika wong-wong padha ngucap, “Ayo, padha mrenea, lan ayo padha munggah menyang gunungé Pangéran, menyang padalemané Allahé Yakub.” Ing mangsa wektu sing padha iku “pitu wong wadon” uga kasebut.

Lan ing dina iku pitu wong wadon bakal nyekel siji wong lanang, sarta padha ngandika, Aku bakal mangan roti kawula piyambak, lan ngagem sandhangan kawula piyambak; namung karsaa kawula sinebut nganggo asma panjenengan, supaya kawirangan kawula katilar. Ing dina iku Pang kasebuting Pangeran bakal endah lan mulya, lan wohing bumi bakal linuwih lan éndah tumrap wong-wong Israel kang padha kapitulungan. Lan bakal kelakon, manawa sapa kang kari ana ing Sion, lan sapa kang tetep ana ing Yerusalem, bakal sinebut suci, yaiku saben wong kang kacathet ana ing antarané wong urip ing Yerusalem: Nalika Pangeran wus mbuwang reregedé para putri Sion, lan wus ngresiki getihing Yerusalem saka ing satengahé kutha iku kanthi Roh pangadilan lan kanthi roh pangobongan. Lan Pangeran bakal nitahaké ing sadhuwuring saben papan padunungan ing gunung Sion, lan ing sadhuwuring pasamuwan-pasamuwané, méga lan kumelun ing wayah awan, lan padhanging geni kang murub ing wayah bengi; awit ing sadhuwuring sakèhé kamulyan bakal ana pangayoman. Lan ana tarub kanggo iyub-iyub ing wayah awan saka panas, lan kanggo pangungsèn, lan kanggo pandhelikan saka prahara lan saka udan. Yesaya 4:1-6.

“Dina” kang dados pokoking wahyu Yésaya iku yaiku “jam” lindhu gedhé ing Wahyu pasal sewelas. Wong-wong wicaksana kang sampun nampi pitutur supaya “wangsul” saking kuciwane tanggal 18 Juli 2020, lan sampun netepi syarat-syarat ing Imamat likur enem, sarta ingkang sampun dipun kumpulaken déning ramalan kapisanipun Yéhezkièl, dipun

segel nalika padha nampi pesen kaping kalihipun Yéhezkièl bab papat angin Islam. Sawisé punika, padha lajeng dipun unggahaken dhateng swarga dados sawijining panji, lan anak-anak Allah sanèsipun ing Babul wiwit nanggapi panggilan supaya medal saking Babul, ingkang kawiwitan nalika lindhu punika kadadosan, yaiku angger-angger Minggu ingkang badhé enggal rawuh. Wedhus-wedhus Allah sanèsipun mireng pesen supaya medal saking Babul, lan padha mratelakaken, “Ayo, sumangga kita munggah dhateng gunungipun Sang Yehuwah, dhateng padalemanipun Allahé Yakub.”

Ing “jam” iku sundel agung wiwit ngidungake kidung-kidunge lan laku jina karo para raja ing bumi. Wong-wong kang jenenge ora katulis ana ing kitab panguripané Sang Cempé nututi sundel iku, lan gréja-gréjané padha sumarah ana ing sangisoré panguwasané. Gréja-gréja iku dilambangaké déning Yésaya minangka “pitu wong wadon.” “Pitu wong wadon” iku yaiku “pitu gunung” kang bakal dipréntah déning kapausan, nalika Amérika Sarékat meksa saindenging jagad supaya ngedegaké gambar kéwan iku, kang bakal bisa ngandika lan uga njalari kabèh wong nampa tandha panguwasa kepausan.

“Pitung wanita” iku “bakal nyekel siji priya,” lan “priya” iku yaiku “priya” kang déning Paulus kasebut minangka “wong dosa.” Ing mangsa pacoban iku, wong-wong kang tetep “ana ing Yérusalèm, bakal kasebut suci, yaiku saben wong kang katulisan ana ing antarané wong urip ing Yérusalèm.” Umaté Allah yaiku wong-wong ing jaman iku kang jenengé katulisan ana ing kitab panguripan, kitabé Sang Cempé kang kasembelèh wiwit dhasaring donya. Golongan sijiné, kang nyekel “wong dosa,” yaiku wong-wong ing Wahyu pasal telulas kang nyembah wong dosa mau.

Lan sakèhé wong kang manggon ana ing bumi bakal nyembah marang dheweke, yaiku wong-wong kang jenengé ora katulis ana ing kitab panguripan kagungané Sang Cempen, kang wus katumpes wiwit madegé donya. Yèn ana wong kang duwé kuping, iya supaya ngrungokna. Wahyu 13:8, 9.

“jam” saka lindhu gedhé, yaiku krisis hukum Minggu, iku minangka pungkasaning pangadilan pamriksan, lan pangadilan iku dhedhasar apa jenengmu tinemu utawa ora tinemu kacathet ana ing kitabing urip; mulane ing wektu iku, loro golongan kang dipratandhani déning sesambungane karo kitabing urip iku lagi nandhani adegan-adegan panutuping pangadilan iku piyambak. Wong-wong kang nyekel “man of sin,” mratelakake manawa padha bakal “mangan” “roti”é “dhéwé, lan nganggo” “sandhangan”é “dhéwé,” nanging pepénginané kang utama yaiku “kasebut nganggo jenengmu”.

Wong-wong mau bakal tetep nyekel pranyatan doktrinal pracayané dhéwé (mangan rotié dhéwé), lan tetep nyekel pangaken denominasié (sandhangané dhéwé), nanging nampa jenengé “wong dosa.” Jenengé “wong dosa” iku “katulik”, kang tegesé “universal”. Wong-wong sing nyekel “wong dosa” iku kepéngin dadi bagéan saka “greja universal”, yaiku Greja Katulik. Wong-wong mau ngéngini sesambungan iku supaya “ngilangaké” “cacad”é.

“Cacad” punika nyasar dhateng kalih unsur wigati saking kéwan ingkang mrentah ngungkuli sedaya pasamuwan lan sedaya bangsa ing dinten-dinten pungkasan. Ing “jam

lindhu ageng” wonten ing Wahyu sewelas, “bilai ingkang kaping tiga rawuh kanthi enggal”. “Bilai kaping tiga” punika Islam. Ing “jam lindhu ageng” wonten ing Wahyu sewelas, Trompet Kaping Pitu muni. Trompet Kaping Pitu punika Islam. Islam nyerang ing “jam lindhu ageng,” awit sedaya Trompet punika piranti kenabian ingkang sampun dipunginakaken déning Gusti Allah minangka paukuman tumrap ibadah Minggu ingkang dipunpeksa sajroning sajarah donya kabèh.

Nalika “karuntuhan nasional”ing Amerika Serikat kaleksanan, ing wektu angger-angger Minggu kang bakal enggal teka, “para bangsa bakal nesu.” Ing wangsit Kitab Suci, Islam iku kang ndadèkaké para bangsa nesu, kaya dene digambarake déning panyebutan Islam kang kapisan ing kitab Purwaning Dumadi.

Malaékaté Pangéran banjur ngandika marang dhèwèké, Lah, kowé lagi ngandheg, lan bakal nglairaké anak lanang, lan kowé bakal maringi jenengé Ismael; amarga Pangéran wus miyarsakaké kasangsaranmu. Lan dhèwèké bakal dadi wong galak; tangane bakal nglawan saben wong, lan tangané saben wong bakal nglawan dhèwèké; lan dhèwèké bakal manggon ana ing ngarsané sakèhé para saduluré. Purwaning Dumadi 16:11, 12.

“Cacad” ing dina-dina wekasan iku yaiku agama Islam. Gréja-gréja lan bangsa-bangsa ing donya bakal tumiba ing sangisoré panguwasa Tatanan Donya Anyar saka sawijining United Nations, kang dipréntah déning gréja Katolik. Paus bakal lenggah ing ndhuwur sistem siji-donya iku, kaya dene Constantine maringi papan lenggahan marang kapausan ing taun 330. Bangsa-bangsa bakal netepaké yèn kabisané kanggo ngadhèpi peperangan kang digawa déning Islam marang umat manungsa, mung bisa kaleksanan lumantar upaya manunggal, kang bakal mbutuhaké panyaléhan marang sawijining panguwasa moral, kang bakal ditegasi déning United States minangka gréja Roma. Kaya dene Justinian maringi gréja Katolik panguwasa gedhé ing taun 533, sajarah diulang. United States bakal meksa donya lumantar kakuwatan militèr supaya manut, kaya dene Clovis nindakaké tumrap gréja Katolik ing taun 496. Sajarah ayat loro saka Wahyu telulas bakal diulang.

Lan kewan galak kang dakdeleng mau kaya macan tutul, lan sikilé kaya sikilé bruwang, lan cangkemé kaya cangkem singa; lan naga mau maringi marang dheweke kakuwatané, dhamparé, lan panguwasa kang gedhé. Wahyu 13:2.

Sasampunipun reca punika dipunadegaké, para ratu ing bumi, ingkang sampun dados duka déning serangan-serangan Islam, badhé sami mangertos bilih “cacad” universal tumrap Islam, ingkang sampun dipunginakaken kanggé ndadosaken wontenipun reca kéwan buas sadonya, sanès “cacad” ingkang satemenipun dados prakawis ingkang dipunwigatosaken déning “manungsa dosa” (Izebel). Sampun kasep, jagad punika badhé mangertos bilih Izebel boten nggatosaken Islam babar pisan, nanging manahipun ngersakaken matèni Élia, kados déné Hérodias matèni Yohanes Pambaptis.

“Pikiran kang nduwèni kawicaksanan” iku “pikirané wong wicaksana,” lan “wong wicaksana” iku wong-wong kang mangertèni “tambahaning kawruh” kang kaasilaké nalika Sang Singa saka taler Yehuda mbikak segelé Wahyu Yesus Kristus, pas sadurungé mangsa

kasempataning sih-rahmat ditutup.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Aja nyégèl pangandikaning ramalan ing kitab iki, amarga wekdalé wis cedhak. Sing ora adil, karebèn tetep tumindak ora adil; lan sing reged, karebèn tetep reged; lan sing mursid, karebèn tetep mursid; lan sing suci, karebèn tetep suci.” Wahyu 22:10, 11.

“Pitu sirah iku pitu gunung, kang dadi papan lenggahe wong wadon iku,” nggambarake kayekten menawa kapapaan bakal mrentah nguwasani pasamuwan lan uga nagara. Lambang-lambang nduwèni teges luwih saka siji, lan lambang-lambang iku kudu ditegesi lan dimangertèni manut konteks pethikan ing ngendi lambang-lambang iku ditampilake. Ana panyaruwe manawa ayat iku netepake menawa sirah-sirah iku gunung-gunung, mula apa dhasar pambeneré kanggo netepake anané bédané antarane sirah-sirah (tata-nagara) lan gunung-gunung (tata-pasamuwan)? Bédané iku ditetepake ana ing Daniel bab pitu lan wolu. Ing bab pitu, Roma pagan lan Roma kapapaan padha diidentifikasi minangka “béda,” saka kéwan-kéwan sing ndhisiki wong-wong mau.

Nalika pasal pitu dipasangake ing ndhuwur pasal wolu (baris ing dhuwuré baris), kita nemokake ing pasal wolu sungu cilik Roma, sing ngayun (antara lanang, wadon, lanang, wadon. Siji pralambang (sungu cilik) sing makili rong kakuwasan. Ing pasal-pasal mau, sungu iku sawijining karajan, lan karajan uga minangka sirah. Ing pasal wolu, sungu cilik iku makili rong karajan, yaiku karajan kaping papat lan kaping lima saka ramalan Kitab Suci. Sungu cilik iku kanthi pralambang makili rong karajan, lan rong karajan sing diwakili iku yaiku karajan-karajan sing nandhani sesambungan antarané tata nagara lan tata greja. Pitu sirah, sing uga pitu gunung, makili rong karajan, lan karajan kang siji yaiku tata greja lan sijiné yaiku tata nagara.

Ing pasal kapindho Kitab Daniel, ana paseksi liya tumrap pralambang kenabian iki, amarga ing kana karajan pungkasan, sing dipunmangertosi déning para Millerit minangka karajan kaping papat, yaiku Rum, dipunlambangaké déning wesi lan lempung. Wesi lan lempung iku kagandhèng dadi siji, sanadyan sajatiné wesi ora bisa nyawiji karo lempung. Nanging nalika Sister White maringi katrangan bab “wesi lan lempung,” piyambakipun ngenali iku minangka pralambang kekriyan gréja lan kekriyan nagara, kaya déné sing dipunlambangaké déning sungu cilik ing pasal wolu, lan sirah-sirah ing Wahyu pitulas sing uga minangka gunung-gunung.

“Saiki kita wus tekan ing sawijining jaman nalika pakaryan suci kagungané Allah digambarake déning sikil reca, ing ngendi wesi kacampur karo lempung teles. Allah kagungan umat, umat pilihan, kang daya pambédané kudu kasucekake, kang ora kena dadi najis marga nempataké kayu, suket garing, lan damen ing ndhuwur dhasar. Saben jiwa kang setya marang pepakoné Allah bakal weruh bilih ciri pambédaning iman kita iku dina Sabat kapitu. Saupama pamaréntah ngurmati Sabat kaya kang wis dipréntahaké déning Allah, pamaréntah iku bakal jejeg ana ing kakuwatané Allah lan ing mbéla iman kang biyèn wus kaaturaké marang para suci. Nanging para negarawan bakal nyengkuyung sabat palsu, lan bakal nyampur iman agamané karo pangreksaning anak

kepausan iki, ngluhuraké iku ngungkuli Sabat kang wus kasucekaké lan diberkahi déning Gusti, kang wis dipisahaké déning Panjenengané supaya manungsa netepi iku dadi suci, minangka pratandha antarané Panjenengané lan umaté nganti sewu turunan. Campuran antarané kaprigelan gréja lan kaprigelan nagara digambarake déning wesi lan lempung. Sesambungan iki lagi ngringkihaké sakèhé kakuwatan gréja-gréja. Maringi gréja kakuwatan nagara iki bakal nuwuhaké akibat-akibat ala. Manungsa meh wus ngluwihi wates kasabarané Allah. Wong-wong wis nanduraké kakuwatané ing babagan pulitik, lan wis manunggal karo kepausan. Nanging bakal tekan wektuné nalika Allah bakal ngukum wong-wong kang wis mbatalaké angger-anggeré, lan pakaryan ala mau bakal mbalela marang awaké dhéwé.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, volume 4, 1168, 1169.

Kita bakal nerusake panaliten iki ing artikel sabanjuré.

“Ing sajroning pemandhangan kang nggambarake pakaryané Kristus tumrap kita, lan tuduhan Satan kang temenan marang kita, Yosua ngadeg minangka imam agung, lan nyuwun marga saka umat kang netepi pepakoné Allah. Ing wektu kang padha Satan makili umat Allah minangka para wong dosa kang gedhé banget, lan ngaturake ana ing ngarsané Allah dhaptar dosa-dosa kang wis digodha déning dheweke supaya dilakoni déning wong-wong mau sajroning sakèhé umur uripé, lan meksa yèn marga saka panerak-panrake mau, wong-wong iku kudu dipasrahake marang tangane supaya dirusak. Dhèwèké meksa yèn wong-wong mau aja diparingi pangayoman déning para malaékat kang ngladosi marang pakumpulaning piala. Dhèwèké kebak bebendu, amarga ora bisa ngiket umat Allah dadi bundhel-bundhel bebarengan karo donya, supaya maringaké marang dheweke kasetyan kang sampurna. Para ratu lan para pangwasa lan para gubernur wis masang ing awaké dhéwé tandhané antikristus, lan dipratélakaké minangka naga kang lunga arep nindakake perang marang para suci—marang wong-wong kang netepi pepakoné Allah lan kang nduwèni imané Gusti Yésus. Ing satruné marang umat Allah, wong-wong mau uga nuduhaké awaké dhéwé luput amarga milih Barabas tinimbang Kristus.”

“Allah kagungan prakaraning pasulayan kaliyan jagad. Nalika pangadilan badhé lenggah, lan kitab-kitab badhé kabikak, Panjenengané kagungan petungan ingkang nggegirisi kanggo dirampungaké, ingkang sakmenika mesthinipun damel jagad wedi lan gumeter manawa manungsa boten kabutakaké lan kasahir déning khayalan lan panyasatan setan. Allah badhé nuntut jagad supaya maringi tanggel jawab awit saking pejahipun Putra ontang-antingipun, ingkang miturut sakabèhing maksud lan tegesipun jagad sampun nyalib malih, lan ngisin-isini piyambakipun kanthi terang-terangan lumantar panganiaya dhateng umaté. Jagad sampun nampik Kristus wonten ing pribadi para suci-Nipun, sampun nampik pesen-pesenipun lumantar panampikan dhateng pesen-pesen para nabi, para rasul, lan para utusan. Wong-wong mau sampun nampik tiyang-tiyang ingkang sampun dados kanca sekerjanipun Kristus, lan awit saking punika piyambakipun badhé kedah maringi petungan.” *Testimonies to Ministers*, 38, 39.